

LAATSTE LEVEN

LAATSTE LEVEN

Door: KEVIN FRANCIS BAKER

Gepubliceerd in 2024

Uitgever: BAKER BOOKS

Cover design: KEVIN FRANCIS BAKER

Copyright © 2024 KEVIN FRANCIS BAKER/BAKER BOOKS

Alle rechten zijn gereserveerd.

www.kevinfrancisbaker.com

Van dezelfde schrijver:

VER VAN HUIS

EERSTE AARDE

LAATSTE LEVEN

SCI-FI THRILLER

KEVIN FRANCIS BAKER

“Reality is that which, when you stop believing in it,
doesn't go away.”

Philip K. Dick

DEEL I

PROLOOG

De man moest twee keer kijken, maar het was onmiskenbaar: dit was de persoon die hij dood wilde hebben. Het doelwit was een kleine agent die verdwaald over straat liep, als een kind dat zijn moeder in de supermarkt was kwijtgeraakt. *Dit is misschien mijn enige kans*, dacht de man en hij begon hem te volgen.

De agent stak tussen enkele auto's door de straat over en werd bijna voor zijn sokken gereden. Het leek of hij gedrogeerd was, alsof hij wist wat er ging komen. Een wandelend lijk.

De agent keek om zich heen en zijn blik viel op de man, die hem vlug de rug toekeerde. *Fuck*.

Heel even spitste hij zijn oren om te luisteren of de agent de benen nam, maar het geluid van het spitsverkeer in het centrum van Utrecht verbloemde alles. Hij keek weer in de richting van de agent, maar deze was weg. *Hij heeft me gezien*.

Hij wist dat het schaduwen van mensen niet bepaald zijn sterkste punt was, dat had hij eerder die dag wel laten blijken, maar hij zou de agent niet laten ontkomen. Zijn blik vloog over de drommen mensen op het trottoir in de hoop dat hij een wegrennend persoon zou spotten. Dat was nu zijn enige kans, zoeken naar beweging. Mensen met ziellose gezichten passeerden hem op weg van werk naar huis. Fietsers sjeesden langs hem heen in tegengestelde richting, een taxi toeterde. Enkele meters verderop zag hij tumult, iemand die zichzelf door een menigte heen beukte. Het was hem, de agent!

De man zette het op een lopen en duwde enkele mensen aan de kant. Hij had geen tijd voor verontschuldiging, er was maar een enkel doel en die moest worden volbracht.

De agent struikelde en rolde over de grond, een groep mensen stond geschrokken te kijken. De man was nu een stuk dichterbij en de menigte begon hem aan de agent te koppelen. Ze stonden verbaasd te kijken toen ze zagen dat een agent op de vlucht was voor een gewone man.

De agent sloeg een hoek om en rende een steeg in. Angstig keek hij achterom en de man was er nu honderd procent zeker van dat dit degene was die hij moest hebben. Zijn gelaat stond in zijn geheugen gegrift. Eerder die dag had hij hem zien lopen, maar toen kon hij letterlijk zijn ogen niet geloven. Nu was het onmiskenbaar. De agent keek vermoeid en keerde zijn blik weer voor zich uit de steeg in. Op dat moment struikelde hij en smakte tegen de grond. De man was nu op een paar meter afstand genaderd.

‘Stop, alsjeblieft, wacht,’ zei de agent. ‘Wacht!’

De man dook zonder aarzeling boven op hem en greep hem bij de keel. De agent probeerde weg te rollen, maar de man had hem in een ijzeren greep, zijn vingers diep in zijn keel drukkend. Aderen in de ogen van de agent sloegen bloedrood uit en de man kneep zo hard hij kon. Hij bleef hem aankijken en baadde in zijn angstige blik.

Pas toen de man niet meer bewoog, klom hij van hem af en keek nog eenmaal naar het gezicht van de agent. *Je bent nog niet van me af, klootzak. Ik zal je blijven volgen.*

Met trillende handen keek hij op zijn horloge en een glimlach kroop over zijn gelaat. *Wat ironisch*, dacht hij. Hij draaide aan de schijf en drukte op een knop.

De man liep door een straat in een Amerikaanse wijk. Het beeld was vol met kleur: een zachtblauwe hemel, grote villa's langs de weg met groene gazons, een rode wagen op een oprit. Een prachtige dag voor deze missie.

De agent, compleet gedesorienteerd, liep verderop in de straat en had geen benul van waar hij was. De man observeerde hem van een afstand en zag de paniek in zijn ogen. Hij was op zijn hoede, compleet verward, precies waar hij hem wilde hebben. De man floot en de agent keek geschrokken zijn kant op. Toen hij hem zag, trok zijn gezicht wit weg en zocht hij naar een uitweg uit deze hel.

Maar er was geen uitweg, dat moest hij weten. Hij had dit monster gecreëerd, nu moest hij ermee leven.

De man trok een sprint naar de agent toe, die zijn ogen ten hemel sloeg en een kreet uitte die de man tot in zijn binnenste verwarmde.

I

TRAUMA

Jordan zat met gespitste oren rechtop in zijn bed. Hij zou zweren dat hij beneden wat gehoord had, maar twijfelde of het geluid dat hij hoorde van beneden kwam, of dat het een echo was uit zijn vervlogen droom. Hoe dan ook, was het nu doodstil in huis.

Hij gooide de klamme lakens aan de kant en merkte dat hij helemaal bezweet was. Echt stil was het trouwens niet, want hij luisterde naar de zachte ademhaling naast zich en zag Lindsey languit op de rand van het bed liggen. Laatst was ze er uitgevallen. Het vreemde was niet dat ze uit bed viel, maar dat ze gewoon doorsliep. Jordan was toen van de bonk wakker geworden en had vol verbazing naar haar liggen staren, terwijl ze vervolgens op de grond wakker werd alsof er niks aan de hand was. Soms was ze zo vreemd en hij moest nu weer lachen bij de gedachte aan haar slaperige, verwarde gezicht.

Bam!

Daar was het weer! Hij wist wel dat hij wat gehoord had. Het klonk alsof er iemand tegen een meubelstuk aan liep.

Jordan stapte voorzichtig uit bed en schuifelde naar de half openstaande deur van de slaapkamer. De koude vloer onder zijn voeten maakte hem direct alert en hij speurde naar enig teken van geluid. Het leek stil, hoewel hij het gevoel kreeg dat hij het kloppen van zijn hart op zijn trommelvlies hoorde bonken. Hij greep zijn badjas van de deur, zodat hij niet enkel in zijn boxer het geluid te lijf hoefde.

Weer hoorde hij een bonk. Nu was het duidelijk: er was iemand beneden. Hij kreeg een gevoel van *déjà vu*; hij had dit al eens eerder meegemaakt, alsof er iets naars stond te gebeuren.

Moest hij de politie bellen in plaats van zelf naar beneden te gaan? Wat als het niets was en slechts een verbeelding van zijn half slapende brein? Hij keek nogmaals naar Lindsey die inmiddels op haar rug in bed lag, haar handen samengevouwen op haar buik. Ze zag er zo vredig uit dat hij haar niet wakker wilde maken. Hij wilde die sereniteit niet verstoren. Hij moest zelf handelen.

Hij voelde zich naakt en zocht naar iets wat hij als wapen zou kunnen gebruiken. Achter de deur stond een houten katana, een relikwie van een vroegere hobby: zwaardvechten, oftewel: Kendo. Hoewel hij het een korte tijd had gedaan — en nooit echt onder de knie had gekregen — wist hij zeker dat als hij het ding maar hard genoeg zou zwiepen, hij zich er prima mee kon verdedigen. Hij pakte de stok en voelde zich iets veiliger. Zijn vingers gleden over het houten lemmet en hij staarde teleurgesteld naar zijn vingertoppen, alsof hij er bloed verwachtte. Hij stapte door de deur, schuifelde richting de trap en keek het trapgat in. Niks ongewoons. Voetje voor voetje daalde hij de trap van hun Utrechtse huis af.

Bam!

Van schrik liet Jordan bijna de stok uit zijn handen glippen. Hij miste tevens de laatste trede en viel voorover bijna tegen de deur van het aangrenzende toilet aan. Hij kon zich nog net staande houden. Dit moest diegene gehoord hebben, idioot! Zijn oren speurden de stilte af, zoekend naar enig teken van iemand die hem mogelijk had opgemerkt. Het voelde alsof hij en de indringer beiden stonden te luisteren wie nu het eerst een teken van leven zou geven. Jordan zag dat de voordeur in het slot zat, met het dubbele veiligheidsslot nog intact. Je kon hier nooit voorzichtig genoeg zijn. Misschien was hij via de achterdeur binnengekomen?

Hij keek naar de openstaande deur van de woonkamer. Langzaam hief hij de katana voor zich uit en zette zijn benen uit elkaar, klaar om toe te slaan wanneer dat nodig was. Misschien was het juist slim om geluid te maken, zodat een eventuele inbreker zich uit de voeten kon maken in plaats van een confrontatie aan te gaan. Was dat veiliger? Een inbreker in de val kon namelijk weleens

rare dingen doen. Misschien was hij wel gewapend! Bij Kendo gingen de meeste aanvallen gepaard met een kreet, maar hoe hij het wendde of keerde: dat voelde altijd vreemd en leek hem ook niet slim.

Jordan keek voorzichtig door de deuropening de woonkamer binnen. Tot zijn opluchting zag hij dat deze leeg was en dat er geen enkel teken van inbraak aanwezig was. Alle spanning gleed uit zijn lichaam bij de gedachte dat het een vergissing moest zijn geweest en hij hier in zijn badjas voor aap stond, met een houten katana boven zijn hoofd. De realiteit van de situatie, en zijn grote opluchting, zorgden ervoor dat hij kon lachen om zijn, bijna theatrale, entree. Hij liet het zwaard zakken.

Toch verkende hij nog even vlug de woonkamer, maar zag geen enkel teken van leven. De bank stond daar op zijn plek, het bijzet-tafeltje stond nog vol met glazen en flesjes van hun filmavondje van gisteren. De keuken was verlaten met de vaat van die avond nog op het aanrecht, klaar om nog enkele dagen aan te koeken. De lange horizontale spiegel aan de muur die de kamer groter maakte — zo bleef Lindsey zeggen — toonde een panorama van de verdwaasde samoerai in badjas die zich af leek te vragen in welke donkere, maar moderne setting hij terecht was gekomen.

Een rilling rolde over zijn lijf en plotseling kwam het nare gevoel terug. Het kwam door de duisternis in de spiegel. Spiegels en donkere kamers waren een vijand van de makkelijk beïnvloedbare, en angstige geest. De hele scène veranderde en hij kwam tot de schrikbarende conclusie dat hij wél een aanwezigheid voelde.

Plotseling werd hij heel bang bij het besef dat hij toch niet alleen was en het erge was dat hij voelde wat er stond te gebeuren, alsof zijn gedachten het verloop manifesteerden. Er was ineens niks grappigs meer aan de verdwaasde samoerai, en een houten katana had geen enkel nut voor hetgeen hem te wachten stond.

Zijn hart begon wanhopig te bonken en hij keek de kamer rond. De gang achter hem was leeg. Even wilde hij roepen om Lindsey wakker te maken, maar de bovenverdieping leek ineens zo ver weg alsof Lindsey zich in een andere wereld bevond.

Zijn adem stakte in zijn keel en hij rees zijn hand langzaam voor zijn gezicht. Wat hij vreesde te zien was werkelijkheid: twee

van zijn vingers ontbraken en uit de stompjes stroomde bloed dat op de houten vloer druppelde. De katana liet hij vallen alsof het hem had verraden.

Jordan stapte achteruit, met zijn gezicht naar de deur en zijn rug naar de spiegel. Er was iemand in de gang. *Hij* was hier.

Toen zijn rug de muur raakte, draaide hij zich van schrik om en zag zijn eigen angstige gezicht naar hem terugkijken in de spiegel.

Dat was het moment waarop het gebeurde: beweging achter hem. In de spiegel zag hij een lange man in gewaad door de deur van de kamer zweven. Een donkere schim, met uitgestrekte armen. Razendsnel. Zo snel. Jordan stond aan de grond genageld en kon zich niet omdraaien. In de spiegel zag hij de zwevende gedaante met een grijns op hem afstevnen. Hij herkende hem uit duizenden. Het gezicht uit zijn nachtmerries: Ambrosia. Jordan schreeuwde het uit.

Lindsey stond in haar pyjama in de keuken en haalde twee kopjes onder het koffieapparaat vandaan. Ze gaapte ongegeneerd en liep naar de woonkamer, waar Jordan inmiddels door de schuifpui naar de tuin stond te staren. Hij nam de koffie afwezig aan.

‘Is dit je tweede nachtmerrie deze week?’ vroeg ze hem.

Jordan knikte.

‘Misschien wordt het tijd dat je weer met hoe-heet-ze praat... Sophie?’

‘Josephine,’ mompelde Jordan. ‘En nee, daar heb ik echt geen behoefte aan.’

Lindsey nam een slok van haar koffie en keek ook naar hun tuin, alsof er vannacht een komeet was ingeslagen en ze het buitenaardse object en haar verwoesting aanschouwden. De planten waren zich al aan het voorbereiden op hun winterslaap. De tuin — die in de lente en zomer zo kleurig was — was nu een weerspiegeling van de grauwe sfeer in hun woonkamer.

‘Het hielp wel wat, toch? Je vond het fijn om met iemand te kunnen praten?’

Jordan keerde zich tot haar. ‘Hoe kan het me helpen als ik niet eens mag spreken over wat we in Eerste Aarde hebben meegeemaakt?’

‘Nou ja, niet direct, maar het ging redelijk goed met metaforen toch? Dat verbiedt het geheimhoudingscontract niet.’

‘Ze ziet me weer aankomen: “Mijn eigen identiteit is tijdelijk overschreden geweest met dat van een ander, die traumatische dingen heeft meegemaakt, en nu ik mijn eigen identiteit weer terug heb, voel ik een dualiteit tussen beiden en heb ik moeite ze te onderscheiden en heb ik nachtmerries die me blijven achtervolgen”.’ Jordan keek Lindsey wanhopig aan. ‘Echt die Josephine die denkt: *ka-ching!*’

‘Misschien kunnen we werken aan hoe je het brengt?’

Jordan zuchtte. ‘Je zag niet hoe ze naar me keek, Linds. Heb je ooit iemand naar je zien kijken die denkt dat je echt gek bent?’

‘Ik weet nog jouw gezicht toen ik uit bed was gevallen.’

Jordan spooog in een reflex zijn koffie over de pui bij de aanwaking van dat komische beeld. Dit kon Lindsey: hem eruit trekken als dat nodig was, maar ze zag tegelijkertijd dat de glimlach snel weer verdween.

‘Je weet wat ik bedoel,’ zei hij, ‘als ze in ieder geval eerlijk over Jael waren, dan—’

Lindsey stak haar hand op om hem niet weer te laten beginnen en liep naar het aanrecht om een doek te pakken. Toen ze Jordan weer zag staren, gooide ze de doek over zijn hoofd en liep zelf naar de bank.

Ze plofte neer en zette de tv aan. Ze zapte wat rond, maar haar gedachten waren ergens anders: bij de e-mail die ze gisteren gekregen had en waarvan ze het juiste moment zocht om die met Jordan te bespreken. Dit leek absoluut niet het juiste moment. Niet nu.

Ze keek naar Jordan, die het raam van de schuifpui aan het boenen was. Hij gooide de schoonmaakdoek vervolgens over de radiator en liep naar het bureau in de woonkamer waar hun twee pc’s stonden. Hij pakte zijn toetsenbord van het bureau waar twee knoppen uit vielen. ‘*Fuck,*’ zei hij.

‘Kapot?’ vroeg Lindsey retorisches.

‘Ik moet niet op mijn toetsenbord slaan,’ zei Jordan.

‘Je moet je niet zo druk maken.’

‘We stonden 4-1 voor, hoe geef je dat weg?’ Jordan moest lachen. ‘Ik weet het, het slaat nergens op. Ik heb er inmiddels wel

spijt van, als dat je een beter gevoel geeft,' Hij schoof het toetsenbord aan de kant.

'Hé, het is jouw apparatuur, zolang je maar van mijn spullen afblijft.'

Jordan was somber, ze zag het. Sommige dagen was het erger dan andere. Hij worstelde met hun speelsessie van Eerste Aarde, met wat Jael overkomen was en de grenzen die Reality Games daarmee had overschreden. Lindsey was het met hem eens wat dat betreft, maar Reality Games bleef volhouden dat Jael een niet-speelbaar-personage was. Achteraf gezien klonk dat logisch, want het zou onmenselijk zijn als iemand zo'n sessie als speelbaar personage verduurd moest hebben, maar Jordans overtuiging dat hij wel degelijk een echt persoon was bracht een sinister randje aan het geheel en het was iets dat hij van zijn leven niet los wilde laten. Soms twijfelde ze of hij zo voor hem vocht, omdat zijn identiteit in Eerste Aarde zo was ingesteld dat hij en Jael beste vrienden waren en, doordat de brainmap-functie bij hem niet goed werkte bij zijn terugtreden uit de sim, dat onderdeel nog steeds in zijn geheugen gegrift stond. Alsof hij daadwerkelijk nog voelde dat ze beste vrienden waren.

Het was een kloof in hun relatie geworden, want zelf kon ze niet anders dan positief terugdenken aan het gehele avontuur. Bij de gedachte aan het spel voelde ze de spanning weer in iedere cel van haar lichaam. Ze hunkerde ernaar.

Reality Games had URVR (Ultra Realistische Virtuele Realiteit) op de kaart gezet. Een bedrijf uit Utrecht! Hun stad. Inmiddels waren er meerdere spellen verschenen van andere ontwikkelaars en Lindsey wilde het dolgraag uitproberen, maar toch kon ze het niet maken tegenover Jordan. Hij was zo vastberaden om niks met die technologie te maken te hebben dat hij elke aanleiding ertoe vermeed.

Ze had één keer geopperd of ze een DockChair in huis moesten halen, om het bijvoorbeeld therapeutisch te gebruiken, maar ze was geschrokken van zijn reactie. Daarna bracht ze het nooit meer ter sprake.

Helaas was het helemaal vermijden van Eerste Aarde geen optie. Het was gigantisch populair geworden. Een opengeslagen

tijdschrift, dat op de salontafel lag, weerkaatste de ochtendzon die door het raam naar binnen scheen. Een actiefoto van Lindsey en Jordan blonk op de advertentiepagina. Het was een advertentie van Eerste Aarde. Hun blikken waren angstig; het was het moment nadat ze met de auto bij de Catharijnesingel waren gecrasht en ze richting Lindsey's appartement renden. Gisteren had Jordan haar die advertentie verbijsterd laten zien.

Ze zag dat hij naar haar en het tijdschrift staaarde en sloeg hem dicht.

'Jael rende achter ons aan, hij zou erop moeten staan,' zei Jordan.

Ze knikte afwezig.

'Kan je geloven dat zij ons proberen wijs te maken dat hij een niet-speelbaar-personage was? Dat Jael in het echt geen tester was?' ging Jordan verder.

Deze discussie moest ze zien te vermijden, maar helemaal kon ze dit niet, want de druk van de email van Reality Games begon haar langzaam te veel te worden. 'Ik had gisteren een e-mail van Nicole, van Reality Games, ze wil hier langskomen om te praten.'

Jordans lichaam gaf een schok. 'Wat? Heeft zij jou gemailld? Wanneer?'

'Gisteren.'

'En dat vertel je nu pas?'

'Ik wilde wachten op het juiste moment.'

Jordan keek haar verbijsterd aan.

'Misschien kunnen we meer antwoorden krijgen,' zei Lindsey hoopvol.

'Ik betwijfel het,' zei Jordan en even bleef het stil. 'Wat zou ze willen?'

'Eerst dacht ik misschien weer een interview over het spel, maar er stond nadrukkelijk bij dat jij er ook bij aanwezig moet zijn, en ze weet dat jij dat soort dingen niet wilt doen.'

'Jij ook niet meer, toch?' vroeg Jordan.

Lindsey haalde haar schouders op. 'Je weet dat wij daar anders in staan.'

Ze zag dat Jordan zich verbeet, maar wel zijn mond hield en ze was blij dat ook hij probeerde om haar de ruimte te geven die ze

hem ook schonk. Het was een discussie die ze vaker gevoerd hadden, maar hoewel Lindsey hem te allen tijde steunde, was dit een punt waar zij zelf over wilde beslissen.

‘Oké, laat die *bitch* maar langskomen. Kijken of ze nogmaals dat leugenachtige verhaal over Jael uit haar strot krijgt, zonder te knippen.’

Jordan staaarde weer naar buiten, in gedachten verzonken.

‘Ik ga douchen en daarna mail ik haar gelijk terug,’ zei ze, en ze liep richting de trap. Net toen ze haar voet op de eerste trede zette, vroeg Jordan: ‘Linds?’

‘Hm?’

‘Vraag jij je soms nog wel eens af of we nu in een simulatie zitten?’

Lindsey keek Jordan bezorgd aan. ‘Niet echt eigenlijk.’

‘Ik twijfel soms wat ik nu moet geloven. Ik bedoel, ik weet dat ik nu niet in een spel zit, maar het echte leven, kan dat niet alsnog een simulatie zijn? Zoals Ambrosia zei?’

‘Het was een fictief verhaal.’

‘Ik weet het, maar toch?’

‘Stel het was zo, zou het iets veranderen?’ vroeg ze.

Ze zag Jordan nadenkend knikken en vervolgens met een glimlach zijn hoofd schudden ‘Misschien bel ik Josephine toch maar, dan nodig ik haar uit voor het gesprek met Nicole,’ zei hij grijnzend.

Lindsey was blij te zien dat Jordan deze discussies telkens op een wat positievere noot eindigde. Als ze nou de waarheid over Jael boven tafel kregen, dan zou hij het misschien zelfs volledig een plek kunnen geven.

2

GIOVANNI

Giovanni lag op het bed in zijn kamer, of cel, of hoe je het ook wilde noemen. Laten we zeggen dat het een grote ruime kamer was, met alle benodigdheden die een mens zich kon wensen, maar die volledig op slot zat en geen enkel raam bevatte. Hij staaarde naar het plafond. Een donker waas hing over zijn gedachten en hij probeerde zich ertegen te verzetten. Een claustrofobisch gevoel be-kroop hem vanaf elke hoek.

Had ik maar nooit de waarheid gesproken. Was ik maar nooit opgekomen voor m'n principes. Maar ja, wat was het leven waard als je jezelf en jouw waarden verloochende? Had ik maar nooit die verrekte baan genomen. Hoe ver kan je teruggaan? Had ik maar nooit die baan genomen om de ontwikkeling van mijn eigen game te kunnen financieren. Had ik maar nooit leren programmeren. Had ik maar nooit mijn eerste spelcomputer gekregen toen ik ze-ven werd. Waren mijn ouders maar nooit gestorven toen ik acht was. Was ik maar nooit geboren.

Hij wreef over de tatoeage op zijn hand; een klein, zwart hartje. Het gaf hem rust.

In de tijd, voordat zijn moeder overleed, tekende ze dat altijd op zijn hand als hij het moeilijk had en van haar weg moest, naar school bijvoorbeeld, of als hij bij oma ging logeren. Zij tekende er ook een bij zichzelf, zodat ze aan elkaar konden denken als ze van elkaar weg waren.

Die dag, toen hij acht jaar oud was en zijn ouders in dat auto-ongeluk omkwamen — waarvan hij veel later pas hoorde dat het om een dronken bestuurder ging — had ze ook een hartje op zijn hand getekend. Zijn ouders gingen uit eten en Giovanni's oma paste op. In die periode had hij grote verlatingsangst vanwege allemaal nieuwe ontwikkelingen in zijn leven: ze waren onlangs verhuisd vanwege zijn vaders werk — architect in de bruggenbouw — en hij was net gestart op een nieuwe school, zonder zijn vrienden. Hij was alleen en zijn moeder was zijn enige houvast.

Toen kwam de duisternis, waarin de kleine Giovanni in een draaikolk belandde die hem alle kanten op slingerde en langzaam de afgrond in trok. Het leven slokte hem op. Het hartje zat er nog, maar het begon te vervagen en het bracht een enorme paniek in hem naar boven. Als dat hartje zou verdwijnen, zou zijn leven voorbij zijn. Nachten lang had hij gehuild en naar het vervagende hartje gestaard, schreeuwend als hij onder de douche moest of zijn handen moest wassen. Iedere druppel water op zijn hand droeg bij aan de kracht van de kolk. Uiteindelijk besloot hij het hartje over te trekken. Het was niet meer de inkt die zijn moeder erop had gedaan, maar zo bleef de vorm nog als vanuit haar pols getekend.

Hij keek naar het hartje dat hij op zijn 15e had laten tatoeëren door een vriend uit het internaat waar hij destijds zat. De tatoeage, een relik uit zijn jeugd, een ultieme herinnering aan zijn moeder, zou nu nooit meer kunnen vervagen. Die nacht kreeg hij de droom die zijn leven zou veranderen. Zijn ouders spraken tot hem. Ze zaten aan weerszijden van God en hielden elkaars handen vast, hun ogen op Giovanni gericht.

Nadat zijn oma niet meer voor hem kon zorgen vanwege haar reuma, was Giovanni van pleeggezin naar pleeggezin gegaan. Eenmaal door de draaikolk opgeslokt kwam hij er aan de andere kant uit en die kant kende geen licht. Hij vocht op school, hij stal uit winkels. Zijn normen en waarden verdorven verder en verder. Vroeger gingen ze nog wel eens naar de kerk, waar ze zijn hoofd vulde met leugens over hoe God over de mensen waakte en hen beschermde. Allemaal leugens. God had hem opgetild en in de afgrond gesmeten, zonder handomdraai. Het leven was hem niet gezind en zijn wrok naar de wereld werd groter. Tot die droom.

Zijn handelen had hem alleen maar meer ellende gebracht en zijn ouders, die naast God zaten, zeiden tegen hem dat het hartje op zijn hand, een hart van goedheid was. Dat hij zijn ouders trots moest maken en zijn leven moest beteren. Dat hij volwassen moest worden en voor zichzelf moest zorgen. Dat het hart op zijn hand nu nooit meer zou vervagen, dat hij veilig was en de herinnering aan zijn ouders moest eren.

Hij werd wakker met een nieuwgevonden hoop, een sturing, een doel! Hij werd teruggebracht naar het moment toen hij weer acht was: naar alle goedheid van een onschuldige, achtjarige jongen. Misschien kon hij God vergeven. Misschien kon hij zijn ouders trots maken. Misschien kon hij zijn leven beteren.

Nu in zijn gevangenschap deed de gedachte aan vroeger hem pijn. De gedachte aan zijn gezuiverde hart en zijn inzet om zijn leven om te gooien. *Kijk wat ze me hebben aangedaan!*

Een donkere stille woede klopte in zijn borstkas en verspreidde zich tot in zijn vingertoppen. Ze zouden allemaal boeten voor wat ze hem hadden aangedaan.

De woede voelde goed. Het was de afgelopen tijd een remedie tegen de pijn. Het stelde hem in staat om het plan, dat hij aan het beramen was, goed te praten. Ook al stond het haaks op zijn principes van zijn verbeterde leven, want, zo dacht hij, als het volgen van zijn principes uiteindelijk tot dit dieptepunt leidde, dan was zijn donkere hart misschien wel de oplossing.

Hij wreef over zijn tatoeage en dacht terug aan hoe hij hier in gevangenschap beland was.

Het was allemaal begonnen met die eerste werkdag bij Reality Games, met de subtiele voortekenen die hij had kunnen opmerken als hij niet zo blind was geweest. Maar niemand had hem kunnen voorbereiden op wat hij daar zou aantreffen.

— *Reality Games: Voor de Origin Sessie van Eerste Aarde* —
'Giovanni, dit is Gavin, Gavin, dit is Giovanni,' zei Julia ongeïnteresseerd. Giovanni zag dat Julia haar glimlach verwierp, zonder enige moeite om die te verbergen. Ze liep vervolgens terug naar de receptie waar ze plaats nam en met een dode blik naar haar

beeldscherm begon te turen. Het was niet het soort ontvangst dat Giovanni had verwacht.

Tijdens zijn sollicitatie een maand geleden, was iedereen overdreven positief bij Reality Games. De glimlach van Julia probeerde destijds waarschijnlijk al een doodongelukkig gevoel te verbloemen.

Gavin stak zijn hand uit en Giovanni schudde hem. 'Ik hoop dat jij zo goed bent als dat ze hier beweren. Als dat zo is, dan hebben we een droom duo: de schrijver en de programmeur.'

Gavin zag eruit als een kleine man, op weg naar een sollicitatie, die net voor aankomst in elkaar was geslagen; hij droeg een wijde verfrommelde broek, een overhemd dat maar half in zijn broek zat en waarvan één mouw was opgerold, hij droeg een bril met ronde glazen, waar twee grote wallen onder hingen. Met zijn kapsel leek iets vreselijks gebeurd te zijn, maar of het een afranseling was geweest of een onnatuurlijk gebrek aan ijdelheid zou Giovanni nooit te weten komen. *Hoe lang zou hij hier al werken?*

Gavin wenkte hem mee. 'Wist je, dat als je drie letters uit jouw naam weghaalt, dat je mijn naam kan spellen?' zei de kleine, in elkaar gebeukte man.

Giovanni was verbaasd door die vreemde opmerking, maar na een snelle analyse bleek dat Gavin gelijk had. Hij lachte ongemakkelijk.

'En weet je welke letters er dan nog overblijven, en wat ze spellen?' Gavin was niet van plan te wachten op een antwoord. 'Oni!'

'Oké,' zei Giovanni, hij had geen idee wat hij met deze informatie aan moest.

'Weet je wat Oni betekent?' vroeg Gavin.

Giovanni gaf geen antwoord. Hij keek naar Gavins kleine postuur dat voor hem uit wandelde en een pad baande over de werkvloer. Her en der zag hij andere medewerkers laveloos opkijken van achter hun beeldscherm, Giovanni knikte in het begin nog een begroeting, maar bij gebrek aan reactie gaf hij het langzaam maar zeker op.

'Een Oni is een Japanse demon. Ik citeer: "ze staan vooral bekend om hun felle en kwaadaardige karakter, wat tot uiting komt in hun neiging tot moord en kannibalisme".' Gavin stopte abrupt

en draaide zich om waardoor Giovanni bijna tegen hem op botste en oog in oog met hem kwam te staan. ‘Alsof ik het over mezelf heb,’ zei Gavin en toen Giovanni hem niet begrijpend aankeek, begon hij keihard over de werkvloer te lachen.

Hoewel de conversatie onschuldig klonk, kreeg Giovanni een vreemd gevoel dat hij afstand moest creëren tussen hem en deze man.

‘Maar goed,’ ging Gavin verder, ‘aangezien de letters O-N-I- uit jouw naam voortkomen, kan het best eens zo zijn dat jij nog meer een psychopaat bent dan ik.’ Een grijns brak open op Gavins gezicht als zonnestralen door een grijs wolkendek. Hij liep verder en gebaarde vervolgens naar een bureau alsof hij hem de heilige graal liet zien. ‘Uw troon, Heer Giovanni, de moordlustige.’

Eerst kon Giovanni zijn ogen niet geloven; waar de gezichten van de mensen in het kantoor niet bepaald bijdroegen aan een goede sfeer, was zijn werkplek toch wel het meest indrukwekkende dat hij ooit had gezien. Hij nam plaats op een bureaustoel — die zat alsof het uit de hemel kwam — en staarde naar een drietal schermen die als een cocon om hem heen bogen. Toen Gavin tegenover hem plaats nam verdween hij volledig uit zicht. Giovanni ging staan en keek naar Gavin, die er met één beeldscherm bekaaid af leek te komen.

Gavin zag het in Giovanni’s blik. ‘Ga maar niet denken dat je belangrijker bent, vriend, een schrijver heeft dat allemaal niet nodig. Ik wilde alleen deze,’ zei hij en klopte op de laptop die aan zijn beeldscherm gekoppeld zat.

Nog geen minuut erna volgde er een harde dreun uit de kamer achter hen, gevolgd door een gemoffelde schreeuw die door de kieren rondom de deur geperst werd. Alsof het geluid zelf probeerde te ontsnappen. Gavin leek te veinzen alsof hij heel druk in zijn tekst gedoken was en hield zijn ogen op het scherm. Hij zette een ongemakkelijke glimlach op die Giovanni herkende van het gezicht van Julia, een moment geleden. Het was verder doodstil op de vloer; alle oren luisterden naar wat er zich achter de gesloten deur afspeelde.

Toen vloog de deur achter Giovanni open en de haren in zijn nek sprongen overeind. Het leek alsof er een wilde stier in zijn nek blies en hij durfde niet om te kijken; als in een droom, bang om de demon onder ogen te komen. De echte Oni. Gavin deed alsof zijn neus bloedde.

Giovanni hoorde voetstappen en vervolgens kwam Julia van achter hem langsgelopen en werd de deur weer dichtgeslagen. Giovanni zag een glinstering op haar wang toen ze hem passeerde. *Had ze gehuild?*

Hij probeerde tevergeefs oogcontact met Gavin te maken. De stilte was moordend, een collectief zwijgen. Het voelde verkeerd. Het was het kantoor van de baas waar Julia uitgelopen was. Het kantoor van Flynn Roberts. Het brein achter Reality Games. De excentrieke visionair die zagezegd de wereld ging veranderen met een nieuwe vorm van gaming: Ultra Realistische Virtuele Realiteit. Giovanni kon niet wachten om het project ingegooid te worden en de fijne details eindelijk uitgelegd te krijgen, maar zijn nieuwsgierigheid en anticipatie werden nu gebalanceerd met een donker vermoeden dat niet alles zo rooskleurig was als dat ze tijdens zijn sollicitatie deden vermoeden.

De rest van de dag werd er weinig gesproken. Giovanni was voornamelijk bezig met het voorbereiden en eigen maken van zijn werkstation: software installeren, accounts inloggen, updates toepassen, alles in afwachting van de introductie van het project Eerste Aarde, dat hij later die dag zou krijgen.

Het was dan ook een teleurstelling toen Gavin voor hem op stond en verkondigde dat hij te druk was en zijn werk moest afmaken. Hij klapte zijn laptop hard dicht en pakte zijn jas van de bureaustoel. 'Morgen leg ik je alles over het project uit.'

Giovanni knikte en keek Gavin zich omdraaide en de werkvloer verliet.

Achter Giovanni was het, tot zijn opluchting, stil gebleven. De deur van Flynn's kantoor was geen moment meer open geweest en geen geluid had zich meer naar buiten gelaten. Het was alsof hij er helemaal niet meer aanwezig was.

Nu in zijn gevangenschap wist Giovanni dat het op een bepaalde manier ook zo was: Flynn was er wel in lichaam, liggend in die speciale stoel, maar zijn geest was weet-ik-veel-wat aan het doen in zijn eigen creatie: de URVR-simulaties.

3

HET AANBOD

Toen de deurbel ging voelde Jordan een schok door zijn hele lichaam trekken. Verstijfd zat hij op de bank. Hij was zelden nerveus, maar wanneer het over Eerste Aarde ging, voelde hij vaak een diep, zwart, zinkend gat in zijn maag dat hem langzaam de duisternis in trok. Het was een verschrikkelijk gevoel dat hem deed denken aan de paniekaanvallen die hij vaak in het jaar na Eerste Aarde had. Zwetende, trillende handen, moeilijker ademen en verkrampte spieren waren altijd de symptomen. Josephine had hem gezegd dat hij het gevoel moest accepteren en niet aanvechten, dat hielp hem meestal om er vrij snel weer uit te komen. *Het is oké dat ik me zo voel, helemaal oké.*

Jordan was blij dat Lindsey naar de deur liep om open te doen. Zelf probeerde hij zich nog te herpakken, zijn ademhaling nog altijd haperend. Er stond een vijand voor de deur.

Toen Nicole — gekleed in mantelpak en met een leren tas onder haar arm — de ruimte binnenwandelde, trok er een schaduw over de kamer als een plotseling opkomende schemer. Als Jordan een kat was geweest, dan had hij geblazen. Deze vrouw had hier niets te zoeken.

‘Goedemiddag, Jordan,’ zei ze terwijl ze haar hand uitstak.

Jordan stond op en schudde langzaam haar hand. Hij wilde vooral de eer aan zichzelf houden en niet met kinderachtige praktijken naar hun niveau dalen. Hij zei niets.

Lindsey gebaarde Nicole om aan de eettafel te gaan zitten.

Nicole Bergen was de marketingspecialist van Reality Games. Een maand na hun testsessie was ze in Lindsey's appartement — waar Lindsey en Jordan toen samenwoonden — langsgekomen en had ze hen uitgelegd over hun verplichtingen met betrekking tot de promotie van het spel. Het contract beschreef, al dan niet in zeer kleine letters: dat ieder beeld dat was vastgelegd tijdens de Origin Sessie van Eerste Aarde — zoals ze de eerste speelsessie waren gaan noemen — voor promotionele doeleinden gebruikt mocht worden. Hier wilde Jordan in eerste instantie niets van weten, maar zowel hij als Lindsey hadden het contract ondertekend. Zelf nam hij tijdelijk afstand van het hele gebeuren omdat hij het psychologisch niet goed aankon, maar Lindsey nam die taken van hem over en leek een stuk coulanter in de samenwerking. Vandaar dat hun gezichten in menig computertijdschrift te vinden waren.

'Bedankt dat jullie tijd konden vrijmaken,' zei Nicole met haar opgewekte toon. Als het aan haar manipulatieve houding lag, dan was je binnen de kortste keren overgehaald om een interview af te laten nemen, of een verschijning op een gamebeurs te maken. *Of je een oog uit te laten steken in een fucking computerspel*, dacht Jordan.

Hij was op zijn hoede. Hij probeerde te glimlachen, maar moest tegelijkertijd een kokhalsbeweging onderdrukken. Lindsey echter, hoe je het wendde of keerde, was altijd in controle en speelde de perfecte gastvrouw en schotelde Nicole direct een kop koffie voor. Jordan hoopte dat ze er gif in had gedaan.

Nicole drukte haar hippe bril tegen de brug van haar neus en streek een denkbeeldige blonde pluk uit haar gezicht. Dat laatste was waarschijnlijk een tik, want haar haren zaten zo strak in een knot boven op haar hoofd, dat Jordan dacht dat haar gezicht ieder moment vanuit haar lach kon openscheuren om de ware duivel bloot te leggen.

'Mag ik jullie nogmaals complimenteren voor jullie fotogeniekheden? Werkelijk, iedere foto die we uit de Origin Sessie pakken is goud waard. Jullie zijn echt een enorm groot aandeel in het wereldwijde succes van het spel.'

Lindsey keek met een voorzichtige glimlach Jordans kant op. Hijzelf wilde de vrouw wurgen.

Nicole ging verder: 'Om precies te zijn: is Eerste Aarde momenteel zo'n twee miljoen keer verkocht. Daarvan zijn ongeveer 250.000 exemplaren met de DockChair verkocht, die nodig is voor de voltallige beleving. Als er geen knelpunt in het productieproces van de DockChair zat, dan had dit misschien wel het dubbele geweest.' Nicole keek stralend naar Lindsey. Ze leek de blik van Jordan te vermijden en dat was voor een reden, want zijn blik zou zich dwars door haar heen hebben geboord.

De maag van Jordan begon te tolleren alsof iemand een wasprogramma had gestart en het kostte hem moeite om passief naar deze vrouw te luisteren.

'Ik neem aan dat je niet enkel met ons wilde spreken om jullie verkoopstatistieken te delen,' vroeg hij geïrriteerd.

Nicole's ogen vlogen af en aan tussen Jordan en Lindsey, maar haar glimlach verviel geen moment. Een echte professional op het gebied van deceptie.

'Absoluut niet, hoewel het wel samenhangt met de reden waarvoor ik hier ben,' zei ze geheimzinnig. 'Er staat iets enorms te gebeuren bij Reality Games. Het succes van Eerste Aarde is zo groot dat we eventuele twijfelaars over de streep willen trekken door hen een kijkje in de keuken te geven. De productieproblemen lijken verholpen.' Nicole ging verzitten om haar ware doel van het gesprek aan te kondigen. 'We willen nu een volledige sessie van Eerste Aarde live-streamen en we willen dat jullie de rollen wederom vertolken. Het moet een soort programma worden waarbij mensen 24/7 jullie avontuur online kunnen volgen.'

Jordan en Lindsey's mond vielen tegelijk open; Lindsey's van verbazing en Jordans van walging.

'Jullie zijn compleet gestoord, weet je dat? Hoe dik is die plaat die jullie voor je kop hebben?' vroeg hij ontsteld.

Het was voor het eerst dat Jordan zag dat Nicole's glimlach scheurtjes begon te vertonen. Het deed hem goed. Lindsey zat met haar vingers te draaien. Het was duidelijk dat ze tussen twee vuren zat.

'Er is veel veranderd sinds de Origin Sessie, Jordan. Ik denk dat het voor jullie beiden een positieve ervaring zou zijn als jullie de nieuwe versie een kans geven,' zei Nicole. 'De nieuwe—'

Jordan stond op van zijn plek. ‘Een positieve ervaring?’ Het wasprogramma liep nu op volle toeren.

‘We hebben het samenvoegen van de spelers’ spel-identiteit met zijn of haar eigen identiteit beter gestructureerd. Dit zal zeker voor jou een groot verschil maken en naar verwachting zelfs je huidige problematiek oplossen, die is ontstaan na de Origin Sessie. Tevens zijn alle negatieve ervaringen eruit geh—’

‘Oh, nou schrijf mij maar in dan! Denk je echt dat ik jullie nog met mijn hersenen laat kloten?’

‘Ik begrijp je terughoudendheid, Jor—’

‘Je hebt geen flauw idee wat ik heb doorgemaakt sinds dat kutspel van jullie,’ viel Jordan haar in de rede.

Nicole viel zowaar even stil, maar keerde zich vlug tot Lindsey. ‘Er zit uiteraard ook een riante financiële tegemoetkoming aan vast. Jullie zijn immers geen testers meer. Misschien interessant als financiële injectie voor een eigen bedrijf,’ haar ogen schoten kort naar Jordan, ‘of misschien voor de aanschaf van de hardware voor je eigen URVR-kamer?’

De *bitch* wist wat ze deed, niet alleen bij Lindsey, maar Jordan merkte dat hij plotseling nadacht wat een financiële injectie voor zijn cybersecuritybedrijf — wat hij al zeker een half jaar van de grond probeerde te krijgen — zou kunnen betekenen. *Nee!* Hij schudde de giftige woorden uit zijn hoofd.

‘Ik heb geen financiële injectie nodig van een organisatie als dat van jullie,’ zei Jordan, ‘wij zullen never-never-niet uit vrije wil met jullie samenwerken.’

Nicole keek hoopvol naar Lindsey, maar ook zij schudde langzaam haar hoofd. Ze zuchtte: ‘Jullie zijn vrij om jullie eis te noemen zodat we dit project waar kunnen maken. Jullie verdienen het, daarom komen we eerst bij jullie aankloppen. We doen dit om jullie, om jou,’ ze keek naar Jordan, ‘te helpen. Er staan uiteraard honderden mensen in de rij om hier vrijwillig aan deel te nemen, maar toch willen we jullie de eerste keus geven.’ Ze graaide in haar aktetas en haalde een briefje en een pen tevoorschijn. Ze schreef wat op, vouwde het blaadje dubbel en schoof het naar Lindsey die er enkel naar kon staren.

Jordan keek wantrouwig naar het papier. ‘Gaan jullie dit ook bij Jael voorleggen, hm? Doet hij ook weer mee, of is hij nog steeds een “niet-speelbaar-personage”?’ zei Jordan terwijl hij de haakjes met zijn vingers quote.

Nicole’s blik werd een moment glazig en hij zag hoe het haar moeite kostte om dit onderwerp te bespreken. Dat kwam ongetwijfeld omdat zij wist wat ze gedaan hadden, dat moest wel.

‘Jaels verhaallijn is geen speelbare rol, en dat is het nooit geweest, Jordan. Het spijt me dat je dit nog altijd denkt. We hebben het hier al vaak over gehad. Het feit dat de brainmap bij jou niet is afgerond, bij terugkeer uit de simulatie, doet jou denken dat het personage Jael een echte vriend van je is, dat hij echt bestaat.’

‘Waag het niet om die kaart te spelen en te doen alsof het daarvoor komt. Ik weet wat ik gezien en gehoord heb, ik weet dat jullie een speler schoppend en slaand hebben afgevoerd.’ Zijn hoofd begon te kloppen en het lukte hem niet meer om zich in te houden. ‘Weet je wat: als jij mij hard bewijs kan geven dat Jael niet speelbaar was, en mij kan aantonen wie er naast mij zo lag te schreeuwen toen ik uit het spel kwam, dan zal ik overwegen of ik met jullie mee doe. Niet eerder.’ Hij verscheurde het papiertje dat op tafel lag, zonder te kijken, en gooide het in de prullenbak.

Nicole’s blik weerspiegelde die van Josephine toen Jordan met haar sprak; alsof hij gek was.

‘Dit is al meerdere malen bewezen, Jordan, helaas kunnen we nu niet meer doen dan jullie enkel een financiële tegemoetkoming geven. Onthoud wel dat jullie aan het contract gebonden zijn.’

Jordan was klaar om uit zijn vel te springen, hoe durfde ze hem in zijn eigen huis juridisch te bedreigen, maar Lindsey nam het precies op het juiste moment over.

‘Ik denk dat het goed is als wij het even laten bezinken en het samen bespreken. We weten wat er momenteel op tafel ligt,’ zei ze. ‘Wanneer hebben jullie uiterlijk antwoord nodig?’

‘Het liefst zo snel mogelijk,’ zei Nicole weer volledig in haar rol.

Jordan vuurde een blik naar Lindsey, maar zij pareerde hem met gemak. ‘Bedankt voor je komst,’ zei ze terwijl ze Nicole naar de voordeur voorging. Jordan liep achter ze aan, maar bleef in de woonkamer. In de gang hoorde hij Nicole fluisteren: ‘Dit kan hem

helpen, dit is iets positiefs. Het was mijn beslissing om jullie eerst te vragen. Bekijk het briefje en bedenk maar vast in welke kamer je de DockChair wilt hebben.’ Ze bedankte Lindsey voor de koffie, liep met ferme pas de deur uit en sloeg rechtsaf de straat in.

Toen Lindsey de deur sloot, stond Jordan in de deuropening van de woonkamer en zag vluchtig de blik in Lindsey’s ogen. Ze speelde met de gedachte om het bod te accepteren.

Het kostte Lindsey enkele minuten om op adem te komen na het gesprek. Nicole was niet bepaald tactisch geweest en had de situatie met Jordan compleet onderschat. Wat had ze verwacht, dat hij volmondig ja zou zeggen?

Ze liep de trap op en de slaapkamer in. Jordan was zich aan het omkleden. Ze zag dat hij een overhemd uit de kast pakte en haar hart smolt bij het idee dat hij iets nets probeerde aan te trekken. Vanavond zouden ze bij haar vader eten en Jordan vond het altijd belangrijk om dan goed voor de dag te komen. Haar vader was soms wat kritisch naar hem toe en ze dacht dat het hem wat onzeker maakte. Jordan had weleens verteld over de onuitgesproken band tussen vader en schoonzoon, waarin de laatste zich moest bewijzen tegenover de eerste, bewijzen dat hij zijn dochter kon onderhouden en van een bloemrijke toekomst kon voorzien. Hoe ze Jordan ook probeerde te overtuigen dat dit bij haar pa echt niet het geval was, bleef hij voet bij stuk houden. “Dat begrijp jij niet”, zei hij dan.

Jordan stond voor de spiegel en keek hulpeloos naar Lindsey. Zij liep naar hem toe en deed zijn overhemd in zijn broek.

‘Dat ziet er zo raar uit,’ zei Jordan.

‘Het ziet er professioneel uit! Mits je een riem draagt,’ zei ze en ze duwde Jordan aan de kant om een riem uit de la te pakken. Ze hield de riem voor hem als een juf die een krijtje aan een leerling gaf om het antwoord op het bord te schrijven. Jordans muur brokkelde langzaam af en Lindsey zag dat dit het moment was om het gesprek aan te gaan.

‘Zal ik m’n haar vanavond ook in zo’n strakke knot dragen?’ vroeg ze plagend.

‘Ja, als je wilt dat ik tegen het einde van de avond je schedel kan zien.’

Lindsey lachte. ‘Wat vond je ervan?’

‘Het zat wel heel strak.’

‘Nee, van het gesprek bedoel ik.’

Jordan keek weer naar zichzelf in de spiegel. ‘Ik ben bang—’ begon hij, maar hij voelde dat hij zijn zin moest breken voordat zijn stem dat deed.

Lindsey liep naar hem toe. ‘Bang waarvoor? Het spel?’

Jordan schudde zijn hoofd: ‘Bang dat ik gek word en dat dit een onoverkomelijk gat tussen ons zal creëren. Ik weet hoe graag jij je in URVR wil verdiepen.’

‘Ik heb liever jou dan een videogame,’ zei Lindsey lachend.

‘Je weet wat ik bedoel. Zeg eens eerlijk, als het aan jou zou liggen, zou jij het doen?’

Lindsey overwoog haar antwoord. ‘Als ik puur egoïstisch kijk, dan ja, maar je weet dat ik het niet zou doen als jij er niet achter staat.’

‘Ja? Na alles wat zij hebben gedaan?’

Lindsey volgde Jordan richting de badkamer waar de volgende uitdaging zou plaatsvinden: haar los, staart, luchtje, geen luchtje, nog even tandenpoetsen?

‘We gaan bij m’n vader eten, hè, je gaat niet voor het eerst met mij op date.’

Jordan duwde haar de badkamer uit en deed de deur op slot.

‘Ik wil gewoon goed voor de dag komen. Tot nu toe heb ik nog niet echt een goede indruk gemaakt.’ Lindsey hoorde een potje vallen en Jordan vloeken.

‘Maar je verandert van onderwerp, dat doe je altijd als het over URVR gaat,’ zei Jordan vanachter de deur.

‘Wat wil jij?’ vroeg ze.

De badkamerdeur ging open en Jordan keek haar doordringend aan: ‘Ik ga voor geen goud opnieuw dat spel in, tenzij ik bewijs krijg dat ik niet gek ben, dat Jael een mens van vlees en bloed is die zij hebben misbruikt om te kijken hoe ver ze konden gaan met hun digitale martelspel. Anders kunnen ze het vergeten. Trouwens,’ ging Jordan verder, ‘dit heb ik je nog helemaal niet verteld...’ Jordan

liep de badkamer uit en rende bijna de trap af. Lindsey holde achter hem aan.

‘Wat? Waar ga je heen?’ Toen ze de woonkamer binnenstapte zag ze Jordan achter de PC zitten.

‘Gisteravond was ik binnen in het systeem, hun beveiliging is echt ruk.’

Lindsey keek vol verbazing naar het scherm. ‘Je hebt *wat* gedaan? Ben je gek geworden?’ Ze was plotseling begonnen met fluisteren.

‘Het is niet te traceren, niemand die erachter komt. Maar kijk,’ zei Jordan terwijl hij door een lijst van namen scrolde.

‘Waar kijk ik naar?’ vroeg Lindsey.

‘Dit is een volledige lijst met alle vrijwilligers voor Eerste Aarde, die zich naar aanleiding van die online-advertentie hebben aangemeld. Wij staan er ook tussen. Kijk, hier!’ Jordan scrolde door de lijst en Lindsey zag “Lindsey Verstrate” en “Jordan Smits” voorbijkomen.

‘Oké, maar wat wil je hiermee zeggen?’

‘Welke naam denk je dat er ontbreekt?’

‘Jael?’ vroeg Lindsey.

‘Bingo. Ze hebben al zijn gegevens verwijderd, dat moet wel, net voordat ze hun data aan de politie moesten overdragen. Ik wist dat het belachelijk was dat ze die inval aankondigden, dat sloeg nergens op.’

Lindsey’s ogen bleven over de lange lijst met namen glijden en hoe lager ze kwam, hoe meer ze het gevoel kreeg dat de afstand tussen haar en Jordan bij iedere scrollbeweging groter werd.

Voorzichtig probeerde ze te verwoorden wat ze daadwerkelijk dacht: ‘Of bevestigd dat niet alleen maar meer dat Jael juist een niet-speelbaar-personage was?’

‘In principe wel, maar kijk hier,’ hij scrolde omhoog en wees vervolgens naar een lege regel in het bestand, ‘hier is iemand verwijderd, in zo’n tabel vind je niet een lege regel als daar voorheen geen informatie heeft gestaan.’

Ze zag dat Jordans vinger trilde terwijl hij naar de regel wees.

‘Dat is wel vreemd, ja,’ zei ze, maar ze was alleshalve overtuigd. Ze keek een moment naar Jordan, terwijl hij daar opgeslokt

naar de data zat te gluren. Hoe kon ze hem nou helpen? Hoe kon ze hem vertellen wat ze werkelijk dacht: dat het logisch was dat zijn naam er niet tussen stond; dat die lege regel vanalles kon zijn geweest; dat zij nog altijd twijfelde over het bestaan van Jael, omdat zij nooit iemand had horen schreeuwen toen ze uit de simulatie kwam.

4

DE STERUERS VAN EERSTE AARDE

Die eerste kennismaking met Eerste Aarde... Giovanni lag op zijn bed en kon zich nog goed herinneren wat een gevoel het hem had gegeven, alsof hij op de drempel van de toekomst stond: een technologie zo vooruitstrevend, een visie zo groots, de mogelijkheden oneindig.

Maar het was ook de eerste keer dat hij in aanraking kwam met een andere kant van Reality Games: de stiekeme, stilzwijgende, experimentele aard van het beest. Het nare onderbuikgevoel van iets dat niet klopte, maar waar je nog niet de vinger op kon leggen.

— *Reality Games: Voor de Origin Sessie van Eerste Aarde* —

‘Zijn er nog vragen?’ Gavin keek naar Giovanni in afwachting van zijn reactie.

‘Wauw, oké, dit is een hoop om te verwerken,’ zei Giovanni terwijl hij achterover in zijn stoel leunde. Het project was groter dan hij ooit had verwacht. ‘Dit is al volledig uitgewerkt?’

‘Allemaal klaar, er zijn slechts nog puntjes die op de i gezet moeten worden, een van de redenen dat jij hier bent, maar verder is het vrijwel klaar.’

‘Dus mijn voorganger heeft al dit werk gedaan en was daarna opgestapt?’

‘Yep,’ zei Gavin nonchalant.

‘Wie vertrekt er nou aan het einde van een project, als het bijna af is?’

Gavin haalde zijn schouders op. ‘Niemand mocht die gozer, dus eind goed al goed.’

Giovanni was er maar wat blij mee, maar hield er rekening mee dat zijn voorganger hier misschien niet meer wilde werken, gezien de ongelukkige sfeer die hier hing.

‘En het werkt?’ vroeg hij vervolgens.

Gavin keek om zich heen en begon te fluisteren. ‘Kerel, je hebt geen idee. Dit gaat de wereld van gaming op zijn kop zetten. Ik heb zelf een scène gespeeld en,’ hij keek naar het plafond alvorens Giovanni weer aan te kijken, ‘oh man, je moet het proberen om het te begrijpen. Het is niet van echt te onderscheiden.’

‘Hoelang duurt een speelsessie?’

‘Het is de bedoeling dat het spel in één zitting gespeeld wordt. Dit zal ongeveer zes uur in beslag nemen; het voelt aan als een volledige week, maar net als in een droom is er een andere perceptie van tijd.’

‘Maar men weet niet tijdens het spelen dat het maar een spel is?’ vroeg Giovanni.

Gavin schudde zijn hoofd. ‘Op geen enkel moment. De brain-map technologie is waanzinnig en zo onschuldig als wat. Het sluit delen van je herinneringen af en vult ze aan met kunstmatige herinneringen. Het is net als in een droom: je weet niet dat je droomt, je hebt enkele herinneringen, maar het verhaal dat je in de droom beleeft voelt aan als de werkelijkheid. Zelfs al woon je al tien jaar op jezelf dan nog accepteer je soms volledig dat je in je droom nog in het ouderlijk huis woont, ja toch?’

Ouderlijk huis, dacht Giovanni, hoe zag dat er ook alweer uit?

‘Is dat niet gevaarlijk?’

‘In welk opzicht?’

Giovanni begon door de presentatieruimte te ijsberen. ‘Ik ga ervan uit dat dit realistischer aanvoelt dan een droom. Dus ja: stel je speelt de rol van de schutter; wat doet het met iemand als je op zo’n realistische wijze andere mensen neerschiet?’

Gavin moest lachen. ‘Dat gaan we onderzoeken. Daar is Josephine, onze interne psycholoog, voor. Zij zal de spelers na afloop onderzoeken en bijstaan waar dat nodig is. Heel eerlijk weten wij